

Sygn. akt : II AKa 261/02

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2002 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	SSA Bożena Brewczyńska
Sędziowie	SA Grażyna Chart (spr.) SO del. Marek Charuza
Protokolant	Izabela Rybok

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Jolanty Cykowskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2002

sprawy z wniosku A. R.

z powodu apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 11 kwietnia 2002r. sygn. akt XVI1 Ko 91/99

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. D. Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 100 (sto) zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy A. R. z urzędu.

II AKa 261/02

UZASADNIENIE

A. R. wystąpił z wnioskiem o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kwoty łącznej 43.480,00 złotych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne internowanie, trwające od 13.12.1981 do 11.12.1982 roku, a więc 364 dni.

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2002 roku Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił wniosek uznając, iż decyzja o internowaniu w stanie wojennym nie była orzeczeniem organów wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu art. 552 kpk ani też nie podlega przepisom ustawy z dnia 23.02.1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 1991 r., Nr 34, poz. 149 z późniejszymi zmianami).

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia;
- obrazę prawa materialnego poprzez odmowę zastosowania art. 552 § 4 kpk

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, iż wnioskodawcy A. R. należy się odszkodowanie za faktyczne pozbawienie wolności w okresie od 13 grudnia 1981 roku do dnia 11 grudnia 1982 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja na uwzględnienie nie zasługuje.

W aktualnym stanie prawnym nie ulega wątpliwości, iż decyzja o internowaniu w stanie wojennym, jak słusznie uznał Sąd I instancji nie była orzeczeniem organów wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu art. 552 kpk. Tego typu decyzja nie jest również objęta ustawą z dnia 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 1991 roku, Nr 34, poz. 149 z późn. zmianami).

Zachodzi zatem brak podstaw prawnych do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy odszkodowania, co pozwala na uznanie, iż decyzja Sądu I instancji zgodna jest z obowiązującym prawem.

W kwestii zaś podniesionego w apelacji zarzutu dotyczącego obowiązku Sądu przekazania sprawy na drogę postępowania cywilnego stwierdzić należy, iż w świetle przepisów kpk, obowiązek taki nie istnieje, natomiast art. 12 kpk pozostawia wybór drogi procesowej pokrzywdzonemu.

Nie znajdując przeto podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, bądź jego uchylenie i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania -Sąd Apelacyjny orzekł o jego utrzymaniu w mocy.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 554 § 2 kpk.